

INTERVIU

Olga Morărescu Mărginean ocupă un loc aparte și inedit în arta românească contemporană, creațiile sale realizând sinteze originale între grafică și pictură. Oricare dintre numeroasele sale cicluri de lucrări - dintre care amintim: "Mirabila Sămânță", "Motiv pe o temă proprie", "Fereastra", sau "Pasărea și pana", - pur decorative la prima vedere, reprezintă de fapt stări de spirit, de suflet. Cadru didactic, Olga Morărescu Mărginean s-a remarcat și prin scrieri de istoria și teoria artei. De curând, expoziția sa, "Miracolul păsărilor", deschisă la Palatul ASE-sala "Cecilia Cuțescu-Storck", a atras o mulțime de vizitatori, care au admirat imagini pline de învolburarea metaforică a aripilor și a curcubeului.

- Olga Morărescu Mărginean ești urmașa unei familii de autentici olteni. Ce amintiri păstrezi?

- Tata era într-adevăr oltean, cum spun eu, de viță veche, căci bunicii au fost bogăți, cu moșii. Mama venea însă din București, era frumoasă, blondă cu ochi albaștri, fiindcă bunicii ei erau austrieci stabiliți în România. Tata a frecventat cenaclul literar al lui Șerban Cioculescu, a studiat literatura franceză și a tradus Proust. Când eram mici, în loc de basme, ne citea Istoria Romei. De la el am moștenit pasiunea pentru istorie.

- Cum a evoluat cariera ta artistică?

- Desenul și nu pictura m-a atras spre artă. În copilărie spuneam întruna că vreau să devin profesoară de desen și nici mai târziu nu m-am gândit nicio-

dată să abandonez statutul de dascăl ca să fiu numai artist plastic. Și cum familia mea sărăcise, fiindcă ni se luase totul și fusesem și deportați, tata m-a sfătuit să aleg o carieră în învățământ, pe care el o considera stabilă. Mai târziu, am făcut și Istoria Artelor, Muzeologia. Dar la început, la Institutul Pedagogic, mi-a fost profesor chiar viitorul meu soț, pictorul Viorel Mărginean. El ne-a inspirat nouă, studenților, iubirea pentru natură, fiindcă așa cum îi place să spună, s-a născut în mijlocul pădurii. Ca profesor, ne ducea la expoziții și la colecționari renumiți. De neuitat a fost vizita la un colecționar, Apostol îl chema, care dusesese o viață picarescă: fusese chelner, locuia la margine de București, într-o căsuță cu două încăperi, pline cu tablouri de Tonitza, Pallady și alte lucrări